

Išgerinis meilės romanas

SKLANDO
GANDAI

VIRGINIA HEATH

Nesutramdomoji
solistė

svajonių knygos

**SKLANDO
GANDAI**

VIRGINIA HEATH

Nesutramdomoji
solistė

Vilnius
2023

Versta iš: Virginia Heath,
How Not to Chaperon a Lady, 2021
© Virginia Heath, 2021
Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinių saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti
bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai
prieinamą kompiuterių tinklais (internetu), išleisti ir versti, platinti
jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip
perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.
Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

*Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų
informacinės sistemos (LIBIS) portale [ibiblioteka.lt](http://biblioteka.lt).*

ISSN 2335-7126
ISBN 978-609-03-0903-2

© Indrė Kairytė, vertimas
iš anglų kalbos, 2023
© Ana Gorbatova, dizainas, 2023
© HQN, viršelio nuotrauka
© „Svajonių knygos“, 2023

Didingas šedevras, kaip drąsiai galima pavadinti operą „Figaro vedybos“, rodomas paskutinę savaitę. Tačiau kaip man pranešė patikimas šaltinis, mielasis skaitytojai, jauniausia ir ryškiausia jo žvaigždė, panelė Čaritė Bruks, jau užsitikrino kitą pelningą sutartį. Kai tik Kovent Gardene paskutinį kartą nusileis uždanga, energinga jaunoji dainininkė išvyks į šiaurę ten džiuginti muzikos išalkusios minios...

*Šnabždesiai prisidengus vėduoklėmis
1815-ųjų balandis*

– Nesakau, kad jis nėra puikus džentelmenas, – patikino Čaritė, tapšnodama draugės ranką. Tikėjosi, jog Dorotė liausis žvelgusi taip, tarsi būtų ją ižeidusi. – Nesakau ir to, kad kapitonas Sinkleras nėra padorus vyras. Jis neabejotinai malonus ir garbingas. Bet yra džentelmenai, ir yra *džentelmenai*, Dorote. Todėl pažadėti jam

abu valsus vien dėl to, kad jis pirmas šį vakarą jų paprašė, neprotinga. Tai būtų aiški žinia visiems kitiems čia esantiems džentelmenams, jog esi užimta.

– Bet jis laukė prie durų... būtent manęs.

– Tai labai miela ir tikrai glosto savimeilę, bet vis tiek neturėjai lengvabūdiškai sutikti šokti su juo abu šokius. Valsas yra... – Čaritė trumpam nutilo pagalvojusi, koks neįtikėtinais reikšmingas šis šokis joms visoms, trims Bruksų seserims. Juk ir Feitė, ir Houpė, sušokusios savo pirmuosius valsus, iki ausų įsimylėjo. Dabar tie vyrai – jau galvą dėl jų pametę sutuoktiniai. – Na... jis ypatingas, nes juk džentelmenas kviečia damą šokti valsą tik tada, jei turi rimtų ketinimų. Visi tai žino. Pažadėti vieną išties yra reikšminga – bet du! Ir tam pačiam vyrui. Gali atsisakyti net mažiausios vilties, kad kas nors kitas dar kada nors pakvies tave šokti.

– Vadinasi, iš viso neturėčiau su juo šokti? – paklausė Dorotė. Visiškai neteisingai supratusi protingus draugės patarimus atrodė prislėgta. Liūdnam žvelgė į kapitoną, stovintį kitoje pokylių salės pusėje, tarsi kartu su juo kiltų ir leistųsi saulė. – Nors beviltiškai to trokštu?

– Žinoma, turėtum su juo pašokti. Jis žavus ir gražus, judu įspūdingai atrodysite šokių aikštelėje. Bet šok tik vieną valsą per pokylį. Tokios yra taisyklės, ir jas sukūriau ne aš, Dorote. Visi žino, ką reiškia du valsai. Tiesiog pasakyk suklydusi ir gali šokti su juo pirmąjį valsą, bet antrąjį anksčiau buvai pažadėjusi kitam. Taip jis dar stipriau tavęs trokš, o tu neužkirsi kelio kitoms

galimybėms. – Tai buvo visa Čaritės perspėjimo esmė. Jai kėlė nerimą tai, kad per pastarąjį mėnesį draugė pernelyg aiškiai rodė palankumą kapitonui Sinklerui. – Taip suteiksi lordui Tevitui galimybę tave pakviesti. Vargšas vyras nuo pat atvykimo ilgesingai varsto žvilgsniu.

– Šok su kuo *nori*, Dote, – įsikišo Grifitas Filpotas, tą akimirką nusprendęs nebeignoruoti pokalbio ir tyčia paprieštarauti Čaritei. – Jei mano broliška nuomonė ką nors reiškia, man labiau patinka kapitonas Sinkleras, o ne silpnavalis lordas Tevitas. Taip buvo visada. Na ir kas, jei visi kurs prielaidas apie jūsų porą? Ypač jei tos prielaidos teisingos. – Seseriai nusišypsojus jis metė į Čaritę svilinantį žvilgsnį ir tęsė: – Sinkleras protingas ir turtingas vyras.

Tipiškas Grubiojo Grifo atsakymas. Čaritė pavartė akis.

– Svarbu ne tik turta. Ir nors tiesa, jog mielasis kapitonas yra beveik toks pat protingas kaip ir Grifitas... – ji susiraukė norėdama nuolatos erzinančiam geriausios draugės vyresniajam broliui parodyti, kad jis nuobodus kaip senas niurzglys, – yra daugybė kitų protingų džentelmenų. Daugelis jų gali pasigirti ir kitomis patraukliomis savybėmis. – Čaritei buvo į kraują įaugę parodyti Grifitui savo vietą ypač pabrėžiant, kaip jam trūksta gerų manierų. Nežymus atpildas už tai, kad priversdavo ją jaustis toli gražu nesant tobula.

– Manau, tokiomis, kaip didingi rūmai ir senoviniai titulai? – metė Grifitas. Kaip visada, žvelgė į Čaritę taip, tarsi

ši kalbėtų visiškas kvailystes. Ji vėl pasijuto neišmanėlė šešiametė. – Ar norėtum, kad mano sesuo rizikuotų savo būsima laime dėl tokių paviršutiniškų savybių, Čarite?

Tai buvo jo įprastas atsakymas, nes visada manė Čaritę esant lėkštą. Žinoma, ir tai akivaizdu, kad ji turėjo parodyti nė per nago juodymą nepaisanti jo nereikšmingos nuomonės.

– Nors kapitonas yra geriau nei paprasčiausias ponas, – pavyzdžiui, *ponas* Grifitas Filpotas, – kapitonas negali prilygti grafui. Nesvarbu, tu tam pritari ar ne, Grifai, net ir tu negali paneigti, kad toks aukštas titulas neabejotinai ilgainiui suteiktų Dorotei daug geresnį gyvenimą, nei galėtų kapitonas Sinkleras.

Ištekėjusios už savo lordų abi jos seserys suklestėjo – ir asmeniniame gyvenime, ir karjeros srityje. Feitės portretai dabar beveik tokie pat geidžiami kaip ir jų tėvo, o pirmoji Houpės knyga buvo tiesiog nušluota iš lentynų ir labai laukiama pasirodant antrosios. Ir, žinoma, staiga jas ėmė visur kviesti ir liaupsinti. Tiesą sakant, Čaritė turėjo pripažinti, kad seserys veikiausiai susilauktų sėkmės net jei ir nebūtų laimingai ištekėjusios, bet Grifui girdint nė už ką to nepasakytų net ir slapčiomis su juo sutikdama.

Jis papurtė tamsiaplaukę galvą nė nemėgindamas nuslėpti akivaizdaus susierzinimo.

– Puikiai žinai, jog mano sesuo yra paveldėtoja, galinti užsitikrinti geresnį gyvenimą. Neginčijamas faktas, kad tai ir yra tokio netikėto lordo Tevito potraukio

priežastis. Kapitonas Sinkleras, dar prieš pradėdamas eiti pareigas, jau buvo jai palankus. Gerokai anksčiau, nei mano tėvas nusprendė ją paversti turtų medžiotojų taikiniu, pernai paskelbdamas pasauliui apie penkiasdešimties tūkstančių svarų kraitį.

Šis sprendimas sukėlė daug iki šiol tebesitęsiančių nesutarimų tarp tėvo ir sūnaus įprastai darnioje Filpotų šeimoje. Ir tai grįžusį į miestą Grifą vertė atlikti visame pasaulyje labiausiai erzinančio, perdėtai globėjiško brolio vaidmenį.

– Todėl tas *papasčiausias* kapitonas yra ne tik protingas ir turtingas, bet ir patikimas vyras. Nuoširdžiai myli mano seserį. Aplaidžiai atlikčiau savo, jos brolio, pareigą, jeigu to nepaminėčiau.

Kad jis kur prasmegtų! Su šiuo Grifito požiūriu neįmanoma ginčytis. Turėti titulą šaunu ir tinkama, bet tai neatperka charakterio bruožų. Yra gerų lordų, tokių kaip jos seserų vyrai Lukas ir Pirsas, bet dvigubai daugiau blogų. Čaritė taip pat nepasitikėjo lordo Tevito nuoširdumu, tai labai prastas pavyzdys jos minčiai iliustruoti.

Jei jis nebūtų buvęs Grifitas Filpotas, vienintelis vyras pasaulyje, niekada neparodęs nė menkausio susidomėjimo ja ir savo prieštaravimais kankinęs nuo tada, kai jai buvo šešeri, Čaritė būtų nusileidusi. Tačiau praėjusiais metais grįžęs į Blumsberį jis toleravo ją, suaugusią moterį, dar mažiau nei būdamas dešimties. Todėl greičiau pragaras užšals, nei sutiks su jo kad ir menkiausia primygtinai peršama mintimi.

– Būdama paveldėtoja Dorotė gali pasirinkti patį geriausiąjį, Grifai. Ji nusipelno galimybės susipažinti su visais pretendентаis, kad skubotai nepriimtų sprendimo, turėsiančio įtakos visam likusiam gyvenimui ir būsimai laimei. Kapitonas Sinkleras ką tik grįžo. Dvejus metus buvo išvykęs, ir net tu turi pripažinti, jog per tą laiką nesugebėjo atsiųsti nė vieno laiško. Todėl nesu tokia įsitikinusi jo nuoširdžia meile, kaip tu. Nerūpestingai vykdyčiau savo, Dorotės seniausios draugės, pareigas, jei to nepriminčiau.

Grifas susiraukė, o tai aiškus ženklas, kad nesugebėjo suregzti tinkamo atsakymo į jos paskubomis sugalvotą argumentą. Čaritė pati sau paplojo už tokį skvarbų mąstymą, nors ir žinojo nesanti visiškai teisi. Bet kuris akis turintis kvailys galėjo matyti, kad skausmingai drovus kapitonas Sinkleras beviltiškai įsimylėjęs Dorotę. Visada buvo ją įsimylėjęs, vargšelis. Būtent tas drovumas sutrukdė jam prisipažinti meilę jau tada, kai vilkėdamas šauniaja pulko uniforma išvyko į karą. Savanaudiškos paskatos vertė Čaritę daugiau nerimauti dėl kitko: ji vis labiau įsitikino, kad geriausia draugė jaučia kapitonui tą patį. Tikėtina, tai ir buvo viena iš pagrindinių priežasčių, kodėl ji stengėsi neskubinti jų santykių. Dabar, kai abi jos seserys beprotiškai laimingos, jei ir Dorotė pametusi galvą puls į santuoką, ji liks vienintelė vieniša moteris iš jų glaudaus vaikystės rato.

Ši nemaloni tiesa kėlė nerimą.

Žinoma, Čaritė norėjo, kad jos draugė jaustųsi laiminga. To paties linkėjo ir Feitei su Houpe. Būdama

laimingai susituokusių tėvų dukra ir beviltiška romantikė širdyje tikrai linkėjo Dorotei rasti ją dievinantį vyrą. Čaritė svajojo, kad tokia sėkmė nusišypsos ir jai, beviltiškai trokšdama amžinai būti laiminga ir tobulai gyventi, kaip jos seserys. Ilgėjosi dvasinio ryšio su vyru, žvelgiančiu į ją tokiu susižavėjusiu žvilgsniu, kaip Pirsas į Feitę ir Lukas į Houpę. Ir jai visiškai nesvarbu, ar tas vyras būtų peras, ar vargšas, jei tik jį mylės, o jis mylės ją. Deja, nepavyko pasiekti šios svaiginamos būsenos, nes jos pasirinktas pagrindinis kandidatas pasirodė esąs siaubingai lėtas. Nė kiek ne labiau įsimylėjęs ją dabar nei prieš metus, kai Čaritė jį išsirinko.

Draugei nuskubėjęs pranešti blogų naujienų savo kapitonui Čaritės akys, nepaisant sveiko proto, nuklydo ten, kur įprastame bičiulių būryje juokėsi lordas Denbis, gražus ir žavus Loutono hercogo titulo paveldėtojas. Nepaisant vienuolikos mėnesių atkaklaus flirto, atsitiktinių susitikimų ir retkarčiais pavogto bučinio jis viešai nepareiškė ketinimų jos atžvilgiu, išskyrus tai, kad kartais pakviesdavo šokti. Paprastai tuomet, kai Čaritė pati jį paskatindavo. Tačiau likus dviese jis neslėpė savo karšto potraukio. Taigi ji ėmė manyti, kad pasirinko ne tą vyrą, nes jos būsimasis hercogas neatrodė linkęs deramai ją merginti. Jei Čaritė nebūtų eilinį kartą tyčia į jį atsitrenkusi, veikiausiai nė nežinotų, kad ji šį vakarą čia yra.

Per vėlai suprato, kad Grifas ją stebi. Ne tik stebi, bet ir vargšelis visu savo stambiu kūnu atsisukęs į lordą Denbį pirštais baksnoja erzinausiai keturkampį smakrą tarsį mąstydamas apie didelę paslaptį.

– Manau, jis būtų visiškai priimtinas kandidatas padovanoti abu valsus? Žinoma, tariant, kad tavo savanaudiški žodžiai teisingi ir kapitonas yra geriau už paprasčiausią poną, o grafas neprilygsta būsimam hercogui, – neįtikinamai atsidusęs Grifitas gūžtelėjo pečiais. – Jis tavęs beveik nepastebi, Čarite, kad ir kaip stipriai svaidytum į jį žaibus.

Ji sumaniai šyptelėjo nenorėdama, kad Grifitas su-prastų visiškai teisingai įvertinęs slegiančią situaciją.

– Jei visi taip mano, tada akivaizdu, jog mums labai gerai sekasi viską slėpti. – Tuomet, kai jie likdavo vieni, Denbis apiberdavo ją geidulingais dėmesio ženklais. Nors Čaritė tikėjosi, kad kelis kartus leidusi jam elgtis kiek laisviau paskatins labiau jos siekti, atrodė, jis tetrokšta vieno – pasiguldyti ją į lovą.

– O, tai jis tyčia tavęs nepaiso, ar ne? – Grifitas neatrodė įtikintas, veikiau pralinksminas. Ir tai privertė Čaritę užgniaužti norą nuslopinti tą jo pasipūtusią šypsena. Taip darydavo vaikystėje, kai įsiutindavo ją iki išprotėjimo. Todėl pasitelkė visą savo aktorinį meistriškumą norėdama išlikti rami. Tegul sau galvoja, ką tik nori. Greičiau pragaras užšals, nei leis jam sužinoti tiesą. – Koks santūrus turėtų būti tas galvą pametęs vaikas, jei po visų jūsų slaptų pasimatymų turi valios nė nežvilgtelėti į tavo pusę.

Kartais Grifo intuicija iš tiesų erzino.

– Juk žinai, kokios tos gandų skiltys. Arba bent jau žinotum, jei būtum pakankamai įdomus, kad kas norėtų apie tave rašyti.

– Tiesa, – patvirtino nė kiek neįsižeidęs Grifitas, iš įpročio gurkštelėdamas šampano. Gurkšnojo jau mažiausiai pusvalandį, kad tik nereikėtų su niekuo šokti. – Arba tu teisi, arba nesistengiu jų prisitraukti, ir todėl mano pavardė vis dar palikta ramybėje. Bet man nereikia nuolatinio minios dėmesio ir žavėjimosi, ko trokšta kai kurie asmenys, norėdami pasipuikuoti.

Ši kandi pastaba įgėlė taip, kaip ir tikėtasi. Čaritė kaip visada gūžtelėjo pečiais, taip parodydama, kad jai visai nerūpi jo nepalankus vertinimas. Labiau už viską troško Grifito pritarimo. Nelemtas būdo bruožas, per metus nuo jo sugrįžimo tik sustiprėjęs, kad ir kaip Čaritė stengėsi su tuo kovoti.

– Tai tik į gera, Grifai, ar ne? Jei būtų kitaip, visą laiką jaustum nusivylimą.

Skambant paskutiniams šokio taktams Čaritė pabrėžtinai pažvelgė į kortelę, pilną prirašytą būsimųjų šokių partnerių vardų. Neabejodama, kad Grifitas tikrai užmes akį į ten įrašytus džentelmenų vardus ir pavardes. Stengėsi neatsipalaiduoti pamačiusi kitą pro minią besibraunantį neabejotinai nuobodų tituluotą partnerį, kuris priėjęs nusives ją tolyn nuo vienintelio visada viską pastebinčio vyro.

– Kad ir kaip smagu šįvakar būtų leisti laiką tavo draugijoje, bijau, kad turėsi man atleisti, – pasakė Čaritė apsisukdama. Jai pavyko puikiai apskaičiuoti laiką, atsigręžė kaip tik priėjus partneriui. Išnaudodama kiekvieną savo teatrinio pasirošimo lašelį, mandagiai

tūptelėjusi nušvietė jį savo šypsena. – Lorde Rigsbi, – jūs pačiu laiku. – Grifas ir vėl privertė ją pasijusti sutrikdytai, neužtikrintai ir išmuštai iš vėžių. Ne tokiai įspūdingai kaip kitos iš nepaprastai talentingo Bruksų klano, nors niekada nebūtų to pripažinusi. Ir užimančiai trečią vietą trijų asmenų lenktynėse, kuriose dalyvavo visą savo gyvenimą.

Jis jautė kartėlį nuolat ją stebėdamas.

Nepaisant Grifo pažado sau, jog šį kartą visiškai pasiners į kitų draugiją, neklusnios akys nuolat savaime nuklysdavo į Čaritę lygiai taip pat, kaip visada. Tiesą sakant, šį vakarą tos akys absurdiškai nepaklusnios. Tikriausiai galėtų išvardyti visus iš daugybės jos šokių partnerių – pradėdant įsimylėjusiu lordu Rigsbiu ir baigiant taip jos garbinamu garsiuoju lordu Denbiu. Šis kaip tik suko Čaritę šokių aikštelėje skambant valso garsams. Svajingas žvilgsnis didelėse mėlynose akyse išdavė, kad tas bjaurybė visiškai ją sužavėjo.

Grifas jo nekentė visa esybe. Denbis buvo tarsi tuščias blizgutis. Pernelyg pasitikintis savimi, pernelyg rafinuotas, avintis perdėtai kutais išpuoštus botfortus, per daug pomada sutepęs plaukus, vilkintis pernelyg puošnią brokato liemenę, ryšintis kaklaskarę per daug sudėtingu mazgu, į kurią nuolat segdavosi juokingą putpelės dydžio smaragdo smeigtuką – tarsi savo turtą ir padėties ženklą. Tačiau Grifitas suprato, kad jo stipri neapykanta šiam žmogui beprasmiška, o nepagrįstas pavydas nelogiškas. Šių jausmų priežastis buvo Čaritė.

Panelė Čaritė Greisė Bruks.

Jo prakeiksmas nuo pat vaikystės.

Neabejotina kiekvieno pokylio gražuolė. Garbinama ir siekiama, kad ir kur pasirodytų. Apdovanota stublinamu angelo balsu, gebėjimu nutviekti sceną ar bet kurią kitą patalpą ir veideliu, dėl kurio galėtų kilti antras Trojos karas. Kiekvienas vyras jos troško, o kiekviena moteris geidė būti ja.

Graži. Trykštanti energija. Šamojinga. Ambicinga. Įkyri. Išdidi ir pasipūtusi. Laisva. Nesuvaldoma. Neprilygstama. Viliojanti ir svaiginanti. Neabejotinai pavojingiausia viliokė iš visų sutiktų moterų. Kartu ištikimiausia, tolerantiška geriausia draugė jo lengvabūdiškai mažajai sesutei Dotei. Ši paisė kiekvieno draugės žodžio tarsi tai būtų Evangelija, tad pavojingoji koketė dažnai ją suklaidindavo.

Čaritė buvo tarsi šapas jo akyje. Nuolatinis skausmas gerklėje. Moteris mįslė, kurios vis dar nesugebėjo įminti nepaisant beveik dviejų dešimtmečių bandymų, ir dėl neaiškių priežasčių patys klastingiausi spąstai jo paklydėlėms akims.

Laimė, jo itin protinga galva visada jautė saiką, antraip jis būtų buvęs pasmerktas tokiam pat neišvengiamam nusivylimui, kaip ir nelaimėlis Rigsbis. Neatitiko jos taip ryžtingai išsikeltų aukštų standartų ir buvo visai ne toks vyras, kurį jai lemta įvilioti į pinkles ir paversti nelaimingu.

Ačiū Dievui!

Tas kvailys bent jau buvo mėlynkraujės aristokratijos atstovas, vadinasi, turėjo šiokią tokią galimybę. Tuo tarpu Grifas buvo ne ką didesnis aristokratas nei pati Čaritė. Priešingai nei jai, tokia padėtis jam tiko.

Jį visiškai tenkino ir tai, jog Čaritė niekada nebus jo. Ne tik todėl, kad kliudytų jų ryšys, primenantis brolio ir sesers santykius. Grifas mažiausiai norėjo į savo gyvenimą įsileisti sunkaus darbo pareikalausiančią moterį, ko neišvengiamai galėjo tikėtis iš Čaritės. Tik visiškas kvailys rinktųsi žmoną, kuri sukeltų jam daugybę rūpesčių, su visais be išimties flirtuotų, jam už nugaros juos bučiuotų, nuožmiai siektų savo ambicijų ir nebūtų patenkinta savo dalia. Grifas nebuvo save pražūčiai pasmerkiantis kvailys. Žinoma, vargu ar ji kada nors jo norėtų, taigi tai tik tuščias klausimas, nenusipelnęs tiek daug dėmesio, kiek tam skyrė.

Grifas buvo tvirtai apsisprendęs vieną dieną ieškoti žmonos. Norėjo tokios santuokos, kokia džiaugėsi jo tėvai. Palaimingai sutampančių nuomonių ir bendro tikslo. Oazės dykumoje ir ramaus uosto audrai siaučiant. Abipusio pasitikėjimo, ištikimybės ir nuspėjamos ramybės prieglobsčio. Panelė Čaritė Greisė Bruks nesugebėtų suteikti nieko panašaus. Niekada nebuvo tokia. Tai juk šėlstanti siautulingo, lemtingo chaoso banga. Nuo pat pirmos akimirkos, kai įsiveržusi į jo gyvenimą sulaužė jo mėgstamiausią žaislą. Jokie klijai ir popieriniai lopai nebeпадėjo tam prakeiktam aitvarui vėl pakilti. Iškalbinga metafora ir griežtas įspėjimo ženklas. Grifas visada to paisė, tarsi nuo to priklausytų jo gyvybė.

Geriausia buvo Čaritės vengti.

Jei tik jo nesveika, visą gyvenimą trunkanti manija jai praeis. Septyniolika ilgų metų nuolat maldavo, kad taip nutiktų. Na, galbūt ne visus septyniolika metų. Palikęs Londoną iš pagrindų mokytiis tėvo verslo, praleidęs idiliškus ketverius metus jų svarbiausioje variklių gamykloje Šefilde, apie ją beveik negalvojo. Buvo atėjusi į galvą kartą ar du, ar dešimt. Galbūt porą šimtų kartų, galbūt... kasdien.

– Ar vėl nešoksi, Grifai? – pasiteiravo Feitė, Čaritės sesuo ir jo seniausia draugė. Priėjusi išgelbėjo jį nuo tolesnių nereikalingų apmąstymų. – Juk supranti, kad nešokti džentelmenui laikoma nemandagumo viršūne, kai aplinkui be partnerių stoviniuoja daugybė tinkamų merginų?

– Niekada nemėgau šokti, juk žinai. – Šokdamas galėjai užsitraukti sau gėdą pripažįstant, kad pokylių salėje yra pakankamai patinkanti mergina. Grifas nebuvo linkęs atverti kortų. Ypač todėl, kad vienintelė šiuo metu jam patikusi moteris buvo ta, kurios jis nenorėjo ir negalėjo paliesti. – Nors, prisipažinsiu, šiuo metu nematau tinkamų jaunų merginų.

– Oi, juk taip nėra, – nesutiko Feitė, mostelėdama netoliese stovinčio jaunų panelių būrio pusėn. Joms labai prastai sekėsi apsimesti, kad į jį nežiūri. – *Tu* neapkenti būti laikomas tinkamu jaunikiu.

Ir to neįmanoma paneigti. Kai jo tėvas, tikėdamasis į šeimą privilioti aristokratišką žentą, nevykusiai paskelbė

parūpinsiantis Dorotei penkiasdešimties tūkstančių svarų kraitį, Grifas taip pat tapo geidžiamu taikiniu. Dabar daugybė žmonių ir jo būsimoji žmona įspėti, kad „Filpoto ir sūnaus gamybos kompanija“ verta didžiulio turto. Bendrovės pavadinime išdidžiai užsimenama apie sūnų, vadinasi, jis taip pat šio to vertas.

– Juk supranti, laikau tave visiškai atsakinga už šį nepakenčiamą faktą, – Grifas norėdamas pralinksminti Feitę apsimestinai nuskriaustas atsiduso. – Jei nebūtum ištekėjusi už vikonto, o tavo motina nepiktdžiugiautų mano mamai girdamasi tuo didžiuliu socialiniu perversmu, tai brangioji mama nepuoselėtų tokių bergždžių didybės iliuzijų. Kokia gi tu draugė. Ir vis dar siuntu ant Houpės už tai, kad ji greitai pasekė tavo pavyzdžiu, nes dėl to viskas tik pablogėjo. Praėję metai buvo nepakeliami. Tokie nepakeliami, jog gailėjaisi nelikęs Šefilde. – Dėl daugiau nei vienos priežasties, nors ir nesusilaikė negrižęs.

– Atsiprašau, – tarė Feitė. Plati šypsena aiškiai išdavė, kad kalta nesijaučia. – Neabejoju, Houpė taip pat apgailėstauja. Bet pažvelk į šviesiąją pusę. Dabar, kai moterys pačios karias ant kaklo, tau nereikia rodyti jokių pastangų. Dauguma džentelmenų siekdami tokios skandalingos padėties sutiktų net nužudyti. Gal vertėtų pasinaudoti savo įgytu populiarumu ir šiek tiek pasi- linksminti. Užmegzti keletą beprotiškų ir aistringų romanų prieš neišvengiamai patenkant į kunigo spąstus. Vien tik dirbantis ir nepramogaujantis Grifas tampa labai nuobodžiu vaikinu.

– Tai jau antras kartas per tą laiką, kai Bruksų klano narys išvadina mane nuobodžiu, – pastebėjo Grifas. Jo akys savaiame nukrypo į priešais šokančią jauniausią iš Bruksų seserų. Teko negailestingai atplėšti žvilgsnį. – Greitai imsiu vengti tavo šeimos. – Bruksai ir Filpotai buvo glaudžiai susipykę, Dieve padėk. Kaip galėjo išvengti bet kurios jų, ypač vienos, kai jų tėvai tiek daug laiko leidžia drauge?

– Labai blogai, nes ketinau pakviesti į vakarėlį.

– Juk gerai žinai, kad aš jais bjauriuosi beveik taip pat kaip šokiais.

– Tai ne toks vakarėlis, senas pikčiurna. Tik šeima ir artimi draugai, jokių pasipūtusių svečių. Privati šventė mano namuose.

– Ką švęsime?

– Čaritės sėkmė, – paaiškino Feitė. Kaipgi kitaip. Pastaruoju metu šiai spindinčiai žvaigždei sparčiai kylant, atrodo, Grifas negalėjo jos išvengti, kad ir kaip stengėsi. O jis tikrai, tikrai smarkiai stengėsi. – Jie ketina pratęsti jos pasirodymą Kovent Gardene visai vasarai. Argi tai ne nuostabu?

Dar daugiau sėkmės jos nepakartojamai dailiai galvelei.

– Tikrai taip.

– Sužinojome tik šią popietę, todėl tai dar paslaptis, kol bus pasirašytos visos sutartys, bet jie taip susižavėję ir yra pasirengę prisiderinti prie jos turo po šiaurę, – pridūrė Feitė. Laikraščiai praėjusią savaitę iki šleikštumo

ūžė apie tai. Soliniai pasirodymai keturiuose didžiausiuose provincijos teatruose. Padengtos visos išlaidos ir sumokėta apvali suma už šią garbę. Linkolnas, Mančesteris, Lidsas ir Jorkas. Keturios palaimingos savaitės ir šimtai juos skiriančių kilometrų. Galės vėl pasidžiaugti laisve nuo jos. – Taigi tai nė kiek nesugadins jos ir Dorotės slaptojo nuotykiu.

– Dorotės?

– Tavo sesuo ją lydės. Sutarta praėjusią savaitę. Ar ji tau nesakė?

– Neprisimenu, – burbtelėjo Grifas. Žinoma, nesakė. Dotė numanė, kad greičiau pragaras užšals, nei jis leis šitokią negandą.

Sudomino? Pirkite knygą
NESUTRAMDOMOJI SOLISTĖ
ir mėgaukitės istorija iki pabaigos.

Sklando nuogirdos, kad trys meniškos prigimties seserys puolė į glėbį trims liūdnei pagarsėjusiems lordams. Nekantriai laukiame naujienų, kaip viskas klostysis toliau.

**SKLANDO
GANDAI**

*Jo vaikystės priešas...
...tai moteris, kuriai negali atsispirti!*

Pržiūrėti dainininę Čaritę Bruks jos koncertinio turo metu Grifitui Filpotui turėtų būti lengva – juk visą gyvenimą praleido ginčydamasis su ja dėl lengvabūdiškumo! Vis dėlto Grifas sužino, kad ji yra kur kas daugiau nei impulsyvi mergina, kurią manėsi pažįstantis. Tarp jų išsižiebia aistra... Po karšto bučinio Grifą ima plėšyti į gabalus abejonės – juk turėtų būti atsakingas už Čaritės dorybės saugojimą!

